

אֵל נְקוּדַת הַרְיָע

אָהַרִי קְדוּשִׁים

חברות הכחורים חסידי ספינקא

בְּסֵיעַתָּא דְשַׁמְיָא

רע"נ ר' ישעיה בן ר' פֿשה יוסף ז"ל : נערך ע"י י. אצקוביץ נ"ו ע"פ הגהת : דאקבלת העליון = point4188594@gmail.com

דיבורים פֿר"ק רבינו שליט"א

וכך אני שם אותי בראש, ואת הרבש"ע כביכול מאחורה. אני לא נתן לו להתגלות.

הנקודה שיוצאת מהאמור היא: שלא שאני חלש מול האתגר. אלא אני יעבור אותו, אבל אין לי מושג איך... ומזה ה' מתגלה.

יסוד השבת התאחדות

היה צעיר נמרץ שהתמקצע בעבודתו בבית החולים, וכל הזמן שידרגו אותו, יום אחד ניגש אליו מנהל אגף הטיפול נמרץ ואמר לו שמע יש לי כמה לילות שאני חייב ללכת בלילה אני לא יוכל להיות פה, אני סומך עליך קח את המטלה ותפוס פיקוד על המחלקה אתה מוצלח – אתה תצליח. אבל רק כלל אחד אחרון חשוב שתדע, שאתה חזק ויכול לתפוס שליטה, אבל אם חדר 207 מתחיל להשתעל, מיד תקרא לתגבורת. עוד לפני שאתה ניגש אליו תלחץ על הכפתור חירום. ועכשיו אני יסביר לך למה. כי ברגע ש207 מתחיל להשתעל, 208 נגרר אחריו ומתחיל להשתעל ולצעוק מכאבים, 209 מאבד עשתונות לגמרי, ואתה לא תוכל להשתלט עליהם.

בסדר, בסדר, ביי ביי. עבר יום ועבר עוד יום, והוא רץ מחדר לחדר עושה את כל העבודות במחלקה לאורך היום והלילה במיקצועיות ובהצלחה מרובה. ואז בליל השלישי הוא שומע שיעול חזק מחדר 207, ההצלחה המסחררת שהיתה לו במחלקה עד עכשיו, הטעה אותו קצת והוא רץ לעזור לו עם מירב התרופות והסבלנות והאדיבות, אבל מירב הסבלנות והאדיבות לא עזר הרבה, 208 התחיל לצעוק, ותוך שניה 209 התמוטט, והוא התחיל לרוץ מאחד לאחד, ולאחר זמן קצר קרה מה שקרה... ולמחרת הזמינו אותו לשימוע – ושאלו אותו שאלה מאד מאד פשוטה. למה לא קראת לעזרה??? למה התחכמת? מה לא היה ברור? למה לא לחצת על הכפתור?

הנמשל של 207 זה המחשבה זרה כשהיא עוד בדקותה. בסופו של דבר היא מביאה לידי 208 209 ח"ו – שהם משל למעשה החטא ר"ל. האדם הוא אפסי מול התאוות הבהמיות שלו. הוא יותר מדי מסוחרר מההצלחות שלו, אז הוא מנסה להסתדר לבד. וכך קורה הטעויות הכי גדולים... ל"ע.

סה"כ תודה שאתה לא יכול, זה בלתי נשלט, זה אבוד מראש, תלחץ על הכפתור, טאטע אני לא יכול תעזור לי, ואל תביאני לידי חטא.

וכאן השאלה: אבל תכל"ס הרי הצלחתי יפה מאד בחדרים 205 206 ובנמשל זה: כל ההצלחות שיש לי כן בחיים. הרי הם בסופו של דבר

תפיסה מחשבתית בדברי הרבי – ששמעתי מאת אחד החסידים הצנועים

זה ברור שכשהיגיון שלי אומר לי, שמע ידיד הדרך בטוחה. אתה תצליח היום. אמנם יש אתגרים, אבל אתה תצליח. זה ברור – שאז אני קם ויוצא לדרך... עם כל הפריש קייט

אבל מה קורה כשאתה נתקל בהיגיון שאומר לך: שמע, משהו לא בטוח לגבי המשך הדרך, משהו שמה ערפל. אין לי מושג אם תצליח אותו.

הדרך באותה רגע חייבת לתפוס אצלי מקום בשביל להציל אותי.

ה'דרך' עונה לי: יאמר לי כבודו, כמה פעמים כבר לא יכולת להמשיך... ולמרות הכל אתה עכשיו פה חי בריא ושלם. כמה פעמים כבר הכל היה אבוד, הכל היה חשוך, ולמרות הכל בלי שעשית משהו, זה הצליח.

אם אתה פתוח עם החולשות שלך, צפים לך ממש ממש המון מקרים, שבהם לא יכולת לעבור, ומישהו שקוראים לו הקב"ה פשוט עשה לך 'חייאתי מירדי בור'.

א"כ, הסטיסטיקה קובעת: 90 אחוז אתה תעבור את היום ביופי ובהצלחה. כי הרי כבר מלא פעמים עמדתי בכאלו פרשות דרכים, ותמיד איכשהוא באה הישועה. אז למה שאני לא יקום ויצא לאתגרים, הרי בסופו של דבר אני יצליח. למרות שהיגיונית – אין לי מושג איך...

אבל מה, אבל מה. אבל מה. עדין יש 10 אחוז שאני יחזור מלוכלך מקש מיט חרוסת. כי סוף כל סוף הגיונית אין לי מושג איך אני יעשה את אתגרי היום, וסוף כל סוף, הישועה העתידה לבוא עוד לא חתמה איתי חוזה שהיא מחכה לי, היא עוד לא שלחה לי מייל שהיא בדרך...

אז **או** שאני מוותר על האי נוחות שלי, ועל הכבוד שלי, ומוכן לצאת לאתגרי היום, למרות שיכול להיות שאני יחזור מלוכלך מקש מיט חרוסת. אבל אני מוכן לצאת כי אני יודע שיש לי סיכוי, וסה"כ האחוזים הקטנים שאומרים לי שאין לי סיכוי – הם בשביל למנף אותי להכיר ששהצלחה היא לא שלי.

וכך אני מוותר על כבודי למען כבודו של ה'.

או שאני לא מוכן לוותר על הכבוד שלי, ואני לא קם מהמיטה עד שאתה לא מבטיח לי שהכל יהיה בסדר, ולמה תמיד ככה אני סובל.

מכריעים שאני כן מסוגל לעזור לעצמי, אז למה שאני לא יסמוך עליהם, וינסה כן להסתדר עם ה'207?

תשובה: דווקא זה הפוך... ה'207 שגורר אותך ומוציא אותך מכלל שליטה, בא להראות לך, איך כן הצלחת ב'206 ו'205? הרי אתה חסר אונים, מוכח אפוא להיות שהקב"ה שומר עליך.

הכישלון הוא לא בשביל להדיח אותך, אלא הוא בשביל לגלות בך כמה הקב"ה שומר עליך ועוזר לך. שמר ועזר. ושומר ועוזר.

הקב"ה בחר בי, שאני יהיה זה שיגלה אותו בעולם, ורק ע"י הקשיים שלי, אני זוכה להגיע לנקודה הזאת.

בושות מכשלונות

כל עוד אני לא מבין למה יש לי את הקשיים האלו, אני כל הזמן מתבייש מהם, ושובר את הראש איך להסתיר אותם.

אבל ברגע שזה מה שנותן את החיים, זה מה שהקב"ה נותן לי בשביל לחבר אותי אליו. אני לא מתבייש בזה. אדרבה אני שמח בזה.

שופט זה יותר כסף מעו'ד

שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך. מה זה שערים על איזה שערים מדברים?

כל חד וחד לפי מה דמשער בליביה. כל אחד וההשערות שלו.

ההשערות שלי (חרדות תאוות, כיסופין) צריכים שופט, לא עורך דין, אלא שופט. מה ההבדל?

עורך דין הוא מוסיף מילים לנתבע, מסביר לו איך לדבר, מותח בסיפורי מתח, מבבלל חוקים.

שופט אין לו אלא מה שענינו רואות, ע"פ דין תורה אסור לשופט לעזור לנטען לטעון טענה שהוא יכול לטעון. כי לא טענינו. (אלא רק ליתמי וכו')

ברגע שיש לי השערות אני צריך לחתוך עם סכין, שהקב"ה רוצה ממני חיבור, וזה יבוא רק מזה. רק מההשערות המפחידות האלו.

וא"ת, זה בכלל לא נראה שיש פה משהו טוב, אולי נדחוף פה נדחוף שם. לא לא לא.

לך דומיה תהלה. להיות שופט, ולהיות שוטר חזק על המשטר האמונה. לא להיות עורך דין לנסות למצוא תיאום והסברים.

צ'ונט אבל טעים...

בפרשת קדושים הפרי הארץ כותב בלשון קודשו: כללא דמילתא להיות בעצמו כמי שאינו להיות מוכן להימחות מעוה"ז ועוה"ב, להיות מוכן להיות בשבעה מדורי גיהנום, ועוד בסוף למות כבהמה ולהיאבד כבהמה, להיות מוכן להיות הכי גרוע והכי שפל והכי בזוי – שלא יהיה איכפת לי מכלום. רק ממשו אחד "רבש"ע אם אתה רוצה ככה – אני איתך... טוב לי...

זה הכלל של החסידות. זה הכלל של הדרך של ר' אשר. להיות מוכן להיות כמי שאינו, להיות מוכן להיות בתחתית דתחתית, ולקבל את זה. כי אם ה' רוצה ככה – אני מוכן...

אך הפרי הארץ כותב במקום אחר: שאדם מגיע לכזה מצב ולכזה ביטול, שם ציווה ה' את הברכה, ולא חסר לו כלום, כי אין מחסור ליראיו, ויש לו הכל, בגשמיות וברוחניות.

רגע רגע רגע, אז אתה בא לעשות ממני צ'אנט, לשרוף אותי עד הסוף. או שאתה בא להעשיר אותי בכל טוב. ?

הסביר הרבי: אתה הוא עד שלא נברא העולם אתה הוא משנברא העולם. לא השתנה כלום, הקב"ה מלא את כל המקומות כמו מלפני בריאת העולם, והיות שהוא מלא את כל המקומות ממילא הכל מלא באין סופיות של אושר של שמחה של הרווחה והרחבה ביד נטויה כיד המלך – מלכו של עולם.

אבל מה. אנחנו בראש שלנו, הקב"ה צימצם שאנחנו מסוגלים לחשוב שאנחנו עושים ועשינו ונעשה. וממילא אנחנו לא מחוברים לכה המהווה כל דבר והנתון בתוכינו. ממילא באים אנו למצב של דוחק.

אבל האמת היא, שברגע שאנחנו נמצא את נקודת הביטול שלנו, כמה שאנחנו שפלים, וחסרי אונים, ונמצא בעצם שבאמת אין שום הבדל ביני לבין הבהמה, ששנינו מחיות ה' וברצותו מאריך וברצותו מקצר, באותו הדקה הכל נפתח – באותו דקה אני נוגע באין סוף ופתאום הכל מתחיל לרוץ, הכל נפתח.

הקב"ה חייב לעשות ממך צ'אנט, בשביל שתגיע לאוצר שאין לו סוף. לא להישבר!!!

ישראל זה כשוננה בין החוחים. החוחים הם אלו שעושים אותה ישראל.

אבל יש כאלו שכן מצליחים???

תמיד יש כאלו שמועריים לרבי בתמיה: אבל למה יש כאלו שמצליחים לעבוד את ה' בלי הנפילות, בלי הקשיים, יש הרבה שהם באמת הוגיעטנוע.

ענה הרבי: אתה רוצה לדבר איתי על הרוחות בנגב, או שאתה רוצה לדבר עניני. מה זה משנה מה הוא. אני צריך למצוא את עצמי ולעשות את אשר עלי.

ור' אשר אמר לי שהאמת לי שכולם קשה להם, ואין הבדל בין אדם לאדם. ואפילו הגדולים גם הם מתמודדים, היצר לא פוסח על אף אחד.

בשבת התאחדות הרבי סיפר סיפור.

היה אדם שהלך להיכנס לסאונה, והיות שכולם הולכים שמה לא עם שמונה בגדים.. וד"ל. אז עלה בליבו תמיה, איך הוא ידע מי הוא, אולי הוא יתבלבל בין האנשים, הרי אין לו שם את הבגדים שלו שזיכירו לו מי הוא מבין כולם.

לכן הוא חוט אדום סביב רגלו, שכשיצא מהסאונה, אם הוא יראה את החוט האדום הזה עליו, ידע נאמנה שזה הוא.

והוא נכנס ודפקו עליו עם המטאטא, והוא ירד לסאונה, ונהנה, אבל איפשהו תוך כדי החגיגה השרוך השתרך ונסבב סביב רגל של עוד מישהו מהאנשים. ואז מידועינו מוצא את עצמו בדילמה קשה, מצד אחד לו יש את החוט האדום, אבל גם לאדם שהוא יש חוט אדום. אז מי אני? אז הוא הלך אליו ואמר לו: שמע ידידי אני יודע מי אתה, אבל תגיד לי מי אני.....!!!!??

אנחנו יודעים היטב מי כולם, אבל אתה עצמך אתה מכיר? ישבת פעם בפעולד? גילית פעם את עצמך?

אנחנו חושבים שאני מוכן להאמין שהקב"ה נותן לי נשימות. אבל זה לא נכון, כי הוא מנשים אותי בין כה וכה.

